

Sygn. akt II Ca 785/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski (spr.)
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSO Paweł Hochman
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) BANK SPÓŁKI AKCYJNEJ z siedzibą w W.

przeciwko A. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 3 sierpnia 2017 roku, sygn. akt I C 264/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego A. P. (1) na rzecz powoda (...) BANK SPÓŁKI AKCYJNEJ z siedzibą w W. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSO Paweł Hochman

Sygn. akt II Ca 785/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) BANK SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą w W. przeciwko A. P. (1) o zapłatę

1. zasądził od pozwanego A. P. (1) na rzecz powoda (...) BANK SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą w W. kwotę 11.167,08 zł, z tym że kwotę 10.783,07 z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 15 października 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądził od pozwanego A. P. (1) na rzecz powoda (...) BANK SPÓŁKA AKCYJNA z siedzibą w W. kwotę 2.541,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazał ściągnąć od pozwanego A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 419,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

W dniu 10 stycznia 2013 r. (...) BANK S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym A. P. (1) umowę o kredyt odnawialny nr (...) na kwotę 15.300,00 zł. Okres obowiązywania umowy był automatycznie przedłużany o kolejne 12 miesięcy przy zachowaniu dotychczasowej kwoty kredytu pod warunkiem należytego wypełnienia przez kredytobiorcę obowiązków wynikających z umowy.

W dniu 28 stycznia 2016 r. A. P. (1) zawarł z (...) BANK (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ugody (...) na podstawie której zobowiązał się do spłaty wymagalnego zobowiązania wynikającego z tytułu umowy o kredyt w rachunku bieżącym nr (...) podpisanej w dniu 10 stycznia 2013 r. Na dzień 28 stycznia 2016 r. wymagalne zobowiązanie dłużnika wynosiło 15.560,25 zł (§2 umowy). Zgodnie z § 3 tej umowy A. P. (1) zobowiązał się do spłaty należności w 12 ratach, w tym 11 równych ratach w kwocie 1.369,26 zł płatnych począwszy od dnia 29 lutego 2016 r. do dnia 30 stycznia 2017 r.

Pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r. (...) BANK (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu oraz wezwał pozwanego do zapłaty należności. Jednocześnie powód zastrzegł, iż w przypadku uregulowania przez pozwanego kwoty 4.073,13 zł w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma, nie będzie wywoływało ono żadnych skutków prawnych.

Pismem z dnia 19 października 2016 r. (...) BANK (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał pozwanego do zapłaty.

Na kwotę niespłaconej należności składają się: kwota 10.783,07 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 168,94 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych naliczanych od dnia 29 stycznia 2016 r. do dnia 19 września 2016 r. oraz kwota 215,07 zł z tytułu opłat i prowizji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania w postaci załączonych do akt sprawy dokumentów. Sąd dał wiarę wskazanym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w ocenie Sądu nie nasuwa żadnych wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, iż roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przedmiotem żądania pozwu była kwota 11.167,08 zł, której powód – reprezentowany przez pełnomocnika – domagał się zasądzenia od pozwanego A. P. (1) z tytułu braku spłaty należności wynikającej z ugody nr (...) zawartej między stronami w dniu 28 stycznia 2016 r. Przedmiot ugody stanowiły zasad spłaty wymaganego zobowiązania, którego źródłem była umowa o kredyt w rachunku bieżącym nr (...) podpisana dnia 10 stycznia 2013 r.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi art. 720 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powód skutecznie wykazał zarówno zasadę jak i wysokość zobowiązania A. P. (1), a zarzutu pozwanego nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że nie można uznać za słuszne twierdzeń pozwanego, iż nie łączył go z pozwanym żaden stosunek zobowiązaniowy. Roszczenie powoda wynika bowiem z zawartej w dniu 28 stycznia 2016 r. ugody, a podstawą zawarcia tego porozumienia była umowa o kredyt odnawialny z dnia 10 stycznia 2013 r. Sąd stoi na stanowisku, iż powód w pełni udowodnił zasadność swoich żądań przedkładając przed Sądem kopie tych umów, zestawienie należności i spłat kredytu oraz wyciąg z ksiąg bankowych, a Sąd nie znalazł podstawy by kwestionować

ich zasadności z urzędu, w szczególności biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, który pozostaje ze sobą spójny. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał żądanie powoda za zasadne. Tym samym Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, który zarzucał przedłożonym dokumentom braku doniosłości z uwagi na to, iż nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem. Należy jednak zauważyć, że w świetle art. 129 § 2 i § 4 k.p.c. zarzut ten nie mógł być zasadny, a pełnomocnik pozwanego uczynił zadość powyższemu obowiązkowi w dalszym toku postępowania.

Nadto Sąd nie podzielił zarzutów pozwanego, co do braku spełnienia przesłanki podjęcia pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, bowiem powód dwukrotnie zwracał się do powoda wzywając go do uregulowania należności. Co więcej w piśmie stanowiącym wypowiedzenie umowy powód zastrzegł, iż w przypadku uregulowania przez pozwanego kwoty 4.073,13 zł w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma, nie będzie wywoływało ono żadnych skutków prawnych. Pisma pozostały jednak bezskuteczne. Ponadto nie należy także zapominać o charakterze podstawy dochodzonej należności, stanowiącej ugodę w spłacie wcześniej zaciągniętego kredytu gotówkowego.

Ostatecznie Sąd przyjął zatem, iż powód sprostał zasadzie wyrażonej w art. 6 k.c. i precyzyjnie określił podstaw faktyczne żądania. Zaś pozwany A. P. (1) nie przytoczył na poparcie swojego stanowiska żadnych dowodów.

W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.167,08 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 10.783,07 zł od dnia 15 października 2016 r. (tj. zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia jego wniesienia) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Artykuł 98 § 1 k.p.c. statuuje jedną z dwóch podstawowych zasad rozstrzygnięcia o kosztach procesu, mianowicie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca (merytorycznie albo formalnie i niezależnie od tego czy ponosi winę w prowadzeniu procesu) zobowiązana jest zwrócić swemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów SN – zasada prawna z dnia 23.06.1951 r. – C 67/51, OSNC 1951, nr 3, poz. 63; orzeczenie SN z dnia 27.08.1962 r. – II CZ 103/62, OSNC 1963, nr 7-8, poz. 171; postanowienie SN z dnia 10.09.1963 r. I CZ 97/63, OSNC 1964, nr 4, poz. 85).

Powód wygrał sprawę w stu procentach, a więc pozwany jest obowiązany uiścić na jego rzecz całości kosztów procesu w kwocie 2.541,40 zł. Na powyższą kwotę składają się: część uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu – 140,00 zł, opłata manipulacyjna od dostawcy operatora usług płatniczych – 1,40 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 2.400,00 zł – wskazane w żądaniu pozwu.

Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) nakazał ściągnąć od pozwanego A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 419,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w sentencji wyroku.

Od powyższego wyroku apelację złożył pozwany zarzucając mu:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że Powód wypowiedział Pozwanemu umowę (...) w sytuacji, gdy nie wynika z żadnego dokumentu, aby oświadczenie takie dotarło do Pozwanego. Wypowiedzenie nie zostało wysłane na adres wskazany w umowie, a tym samym nigdy nie zostało prawidłowo doręczone Pozwanemu. Powód nie wykazał również, że osoba podpisująca oświadczenie o wypowiedzeniu umowy była uprawniona do składania tego typu oświadczeń woli.

II. Naruszenie przepisów prawa procesowego tj.

- art. 232 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że Powód przedstawił dowody świadczące o tym, że doszło do zawarcia umowy pożyczki między Powodem, a Pozwanym, w sytuacji gdy żaden z dowodów zawnioskowanych przez Powoda nie wskazywał faktu zawarcia umowy w sposób jednoznaczny - Powód przez większość postępowania wykazywał swoje racje kopiami dokumentów, w tym dokumentami prywatnymi, których treść Pozwany kwestionował;
- art. 232 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że Powód przedstawił dowody świadczące o wysokości należnego świadczenia, w sytuacji gdy żaden z dowodów zawnioskowanych przez Powoda nie wskazywał ww. faktu w sposób jednoznaczny - Powód przez większość postępowania wykazywał swoje racje kopiami dokumentów, w tym dokumentami prywatnymi, których treść Pozwany kwestionował;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne danie wiary dokumentom przedstawionym przez Powoda w całości, w sytuacji gdy posługiwał się jedynie kopiami dokumentów, a co więcej znaczna ich część była dokumentami o charakterze prywatnym, których treść Pozwany kwestionował;
- art. 253 k.p.c. poprzez pominięcie, że to Powód winien wykazać prawdziwość dokumentów przedkładanych na poparcie swoich twierdzeń w sytuacji, gdy Pozwany zaprzeczył ich treści, w szczególności prawdziwości ksiąg rachunkowych banku, z których rzekomo wynikała wysokość zadłużenia;
- art. 187 § 1 pkt 3) k.p.c. poprzez niewywiązanie się Powoda z obowiązku, o którym w ww. art. tj. podjęcia próby ugodowego rozwiązania sporu.;
- art. 207 § 6 poprzez brak pominięcia przedstawianych przez Powoda dowodów, w postaci dokumentów określonych „za zgodność z oryginałem”, które nie zostały przedstawione

we właściwym czasie, ale dopiero po stanowczym i konsekwentnym kwestionowaniu ich treści.

III. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

- art. 6 k.c. poprzez uznanie, że Powód udowodnił zasadność swojego roszczenia, w sytuacji gdy ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża tę stronę, która wywodzi z nich określone skutki prawne, a Powód nie przedstawił dowodów na poparcie swoich twierdzeń - z żadnego z dokumentów nie wynikała wysokość zadłużenia;
- art. 720 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy okoliczności sprawy nie wskazywały, że do wypowiedzenia umowy pożyczki między Powodem, a Pozwanym doszło, a tym bardziej ewentualnego stanu zadłużenia;
- art. 359 k.c. § 21, § 22 poprzez orzeczenie w wyroku odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, w sytuacji, gdy maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,
- ponowne rozpoznanie wniosku o zasądzenie kosztów procesu za pierwszą instancję,
- zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie na podstawie art. 386 § 4 w zw. z art. 368 § 1 pkt 5 wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona. Nie może odnieść zamierzone skutku zarzut błędnych ustaleń w części dotyczącej wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytowej.

Ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie są prawidłowe i nie zostały w toku postępowania skutecznie zakwestionowane.

Zgodnie z treścią art. 61 § 1 kc oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

Jest niekwestyjnym, iż ciężar wykazania faktu doręczenia oświadczenia woli spoczywa na nadawcy (art. 6 kc) stwierdzić jednakże należy, że ów ciężar przez stronę powodową został wypełniony. Zgodzić się należało z poglądem, że w świetle w/w przepisu art. 61 kc wystarczające jest wykazanie, że przesyłkę skierowaną do adresata wysłano za pośrednictwem Urzędu pocztowego. Jeżeli nie doszło w ten sposób do rąk adresata oświadczenie woli, wówczas to na tym podmiocie spoczywa ciężar wykazywania swoich twierdzeń (por. wyrok SN z 26.X.2011r., I CSK 715/10 wyrok SN z 15.IV.2005r. I CSK 653/04).

Z akt sprawy wynika, że przesyłka zawierająca pisemne wypowiedzenie przedmiotowej umowy została wysłana do pozwanego listem poleconym (por. dow. nadania k. 273).

W zaistniałej sytuacji to na pozwanym spoczywał obowiązek udowodnienia, że pismo w prawidłowy sposób do niego nie dotarło.

Nie jest również trafny zarzut, iż osoba, która podpisała oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie była do tego uprawniona nie będąc ani pełnomocnikiem, ani też przedstawicielem powodowego banku.

Do akt sprawy zostało złożone pełnomocnictwo (por. k.271 in.) z którego wynika, że A. P. (2) była upoważniona do działania w imieniu banku, w tym min. do wypowiadania umów kredytowych, zawierania ugód z kredytobiorcami i podejmowania czynności zmierzających do ustalenia miejsca zamieszkania dłużnika.

Brak podstaw do uwzględnienia zarzutu dotyczącego skierowania wypowiedzenia umowy na niewłaściwy adres.

Do akt sprawy został złożony wypis z Centralnej Ewidencji i informacji o działalności gospodarczej (por. k. 270). Wynika z niego, że miejsce siedziby firmy jest tożsame z adresem, na który skierowano wypowiedzenie.

Nie ma racji skarżący podnosząc, że fakt zawarcia umowy kredytowej jest nietrafny skoro został on potwierdzony jedynie kopiami dokumentów.

Stwierdzić należy, że istotnie w początkowej fazie postępowania strona powodowa złożyła jedynie kopie tychże dokumentów.

Sprzeciw od nakazu zapłaty spowodował jednakże, że zobowiązany do przedstawienia odpisów dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem uczynił zadość temu obowiązkowi. Zostało to uczynione bezzwłocznie po otrzymaniu przez powoda pisma pozwanego z dnia 29 czerwca 2017 roku (por. k. 137 i n.).

Fakt, iż wskazywane dokumenty , w szczególności umowa o kredyt (k. 137, k.138, 139, 140), załączniki do umowy (k. 141, k. 142 i n.), wyciąg z ksiąg banku (k.169), umowa ugody (k.170) nie są dokumentami urzędowymi nie powoduje podważenia zasadności dochodzonego pozwem roszczenia.

Dokument prywatny stanowi środek dowodowy przewidziany w art. 245 kpc. Jest dowodem pełnoprawnym i samodzielnym w postępowaniu cywilnym. Podważenie jego mocy wymagało uruchomienia inicjatywy przez pozwanego, co w rozpoznawanej sprawie nie nastąpiło.

Odrębnego omówienia wymagają pisma i wydruki, które nie spełniają warunków określonych w art. 244 i 245 kpc. Nie można przyjąć automatycznie, że w takiej sytuacji są one pozbawione jakiegokolwiek znaczenia w postępowaniu dowodowym, zwłaszcza w zestawieniu z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. (por. np. wyrok s. Apel. w Gdańsku z 28.09.2015r., III AUa G 11/15).

W zaistniałej sytuacji zarzut obrazy zaskarżonym wyrokiem art. 232 kpc, art. 233 § 1 kpc i art. 253 kpc należało uznać jako nieuzasadniony.

Wbrew zarzutom apelacji nie doszło również do naruszenia zaskarżonym wyrokiem dyspozycji art. 207 § 6 kpc. Nie było bowiem zwłoki w podjęciu inicjatywy dowodowej przez powoda.

Uwzględnienie tych wniosków dowodowych nie doprowadziło do rozpoznania sprawy z opóźnieniem.

Na marginesie należy stwierdzić, że samo złożenie podpisu na umowie kredytowej nie było przez pozwanego w toku postępowania kwestionowane.

Lektura akt nie dostarcza żadnego argumentu, że w realiach rozpoznanej sprawy doszło do obrazy art. 187 § 1 pkt 3 kpc. Brak było jakichkolwiek zamiaru ugodowego załatwienia sporu ze strony pozwanego, który konsekwentnie wniósł o oddalenie powództwa w całości. Kwestionował on nie tylko samą zasadę odpowiedzialności, ale także wysokość dochodzonego roszczenia.

Taka wola była natomiast po stronie banku (por. k.170 - ugoda).

Z tych więc przyczyn i na podstawie art. 385 kpc wniesioną apelację należało oddalić jako nieuzasadnioną.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 kpc stosując zasadę w nim wyrażoną - odpowiedzialności za wynik procesu.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSO Paweł Hochman